

BIJ EEN FRATERNITEIT HOREN

Een broederschap is een groep broeders. Wanneer we ons broeders voelen en zijn, zijn we een broederschap.

De Priesterbroederschap van Jezus Caritas, binnen het kader van de Families van Charles de Foucauldian, kent haar eigen diocesane priesterdynamiek, die elke broederschap opricht en die alle broedersschappen via het Directorium omarmen.

Om bij een broederschap te horen, moeten de banden van vriendschap, wederzijds begrip, motivaties voor vertrouwen en oprechtheid, houdingen van geloof en luisteren worden geconsolideerd; anders zou het niets meer zijn dan behoren tot een groep goede vrienden, of een groep van wederzijdse hulp, zo niet iets sektarisch, elitair of spiritueels van aard.

Dit wordt weerspiegeld in de fundamentele houdingen die kenmerkend zijn voor elke serieuze menselijke groep.

Deze houdingen kunnen de volgende zijn:

1. EMPATHIE. Me in de schoenen van de ander verplaatsen, me in zijn of haar plaats verplaatsen. Dit stelt me in staat anderen te begrijpen en te accepteren. Deze houding bevrijdt ons van de persoonlijke knopen die ons gevangen houden in onze meningen, vaste ideeën, enz.

2. LUISTEREN. De oren van ons hart openen om de stem van de Heer in onze broeders en zusters te horen, zodat zij zich gehoord voelen en wijzelf verzorgd worden.

3. TRANSPARANTIE. Als ik mezelf niet van binnenuit laat zien, kan ik anderen ook niet zien. Oprechtheid, eerlijkheid in communicatie en nooit oordelen zijn tekenen van transparantie in mensen.

4. RESPECT. Synoniem voor liefde en vriendschap, zorg voor anderen en acceptatie zoals ze zijn. Wanneer er respect is, is er niet alleen sprake van goede manieren, maar ook van flexibiliteit in relaties en een goed begrip. Wanneer respect verloren gaat, gaan ware vriendschap, partnerschap en de teamgeest verloren en verslechteren relaties fataal.

Tot nu toe konden we spreken van een hechte maar open mensengroep. Hecht in overtuigingen en open voor verbetering, voor het aanvaarden van kritiek en vernieuwing, open voor nieuwe leden en nieuwe ideeën.

Als Jesus Caritas-broederschap zijn er kenmerken en houdingen die we allemaal kennen, ingekaderd binnen het charisma van Broeder Charles en de spiritualiteit van het Evangelie: broederlijk leven, de woestijn, terugblik op het leven, aanbidding, de Maand van Nazareth, de keuze voor de minsten, contemplatie in het leven, het leven in Nazareth als een manier van leven en samenleven, en, op zijn beurt, als een pastorale stijl.

We weten dit allemaal heel goed. Wat nodig is, is diepgaand nadenken over persoonlijke betrokkenheid, die verbonden is met de ontvangen roeping, en over de betrokkenheid van de gemeenschap – op lokaal of nationaal niveau – die specifiek is voor onze Broederschap en die een oprechte toewijding vereist

aan onze broeders en zusters, mensen, niet alleen aan de Heer als priesters of gewijde mannen.

In het licht hiervan stel ik de volgende paragrafen voor:

1. BROEDERSCHAP EN EVANGELISCHE BETROKKENHEID. Brengt de Broederschap mij dichter bij het Evangelie? Helpt het mij het Koninkrijk te verspreiden? We beginnen met onze christelijke roeping om Jezus te volgen vanaf ons doopsel, dat vernieuwd wordt met ons vormsel en versterkt wordt in onze priesterwijding, niet als een professionalisering, maar als een dienst aan het volk van God en aan de samenleving. Is mijn broederschap een teken van het Evangelie in mijn bisdom, in mijn lokale kerk? We staan niet aan de rand van de elite.

2. BROEDERSCHAP ALS MIDDEL TOT EVANGELISATIE. Voel ik mij geëvangéliseerd door de Broederschap, door elke broeder? Voel ik mij geroepen om het Evangelie niet alleen te leven, maar ook te verkondigen met mijn leven – een kernpunt in het charisma van broeder Charles? Als priesters zijn we geroepen om Jezus te verkondigen, om het Goede Nieuws te brengen aan de armen, vrijheid aan de gevangenen... We zijn geen professionals in sacramentalisering of prediking, zoals media-entertainers; we zijn gezonden in de naam van Jezus. Geloof en hoop ik op de manier van Nazareth om te evangeliseren? Nazareth is geen utopie; het is het alledaagse leven in al zijn kleinigheden.

1. BROEDERSCHAP EN SPIRITUALITEIT. Is ons lidmaatschap van de Broederschap een van de middelen tot spirituele ontwikkeling? Is de Broederschap, het charisma van Broeder Charles, een school van gebed voor ons, een bron voor het innerlijk leven? Als Broederschap beschikken we over een benijdenswaardige rijkdom aan bronnen voor de spirituele reis van andere priesters. Onze retraites en bijeenkomsten spreken mensen aan die ons voor het eerst benaderen. We worden in onze bisdommen gewaardeerd als mannen van gebed, maar komt dit overeen met de realiteit? Het gaat er niet om lessen te geven, maar om een manier te delen om God lief te hebben en ons door Hem te laten beminnen.

2. BROEDERSCHAP EN BROEDERLIJKE LIEFDE. Ben ik bevriend met de broeders van de Broederschap? Geef ik om hen? Kwetsen hun pijnen mij en verheugen hun vreugden zich? De Broederschap is geen kerkelijk etiket. We kiezen niet waar we zijn, we worden geplaatst. We kiezen onze broeders niet, ze worden ons gegeven. Gods stem in dit alles zien is soms moeilijk. Mijn broederschap idealiseren als een perfecte staat van wederzijds begrip en vriendschap is een vergissing. Mensen, allemaal verschillend, hebben hun waarden en tegenwaarden. Broeders en zusters liefhebben zoals ze zijn, is hen respecteren. Dit maakt het gemakkelijker om ons te laten helpen, te luisteren, hun leven te beschouwen met de ogen van het hart, zonder oordelen te vellen over houdingen of gebeurtenissen, maar hen waar nodig in twijfel te trekken en onszelf toe te staan bevraagd te worden. Zijn we bang

dat anderen ons leven binnendringen? Onze mannelijke psychologie verhuult ons vaak en we ontwikkelen afweermechanismen.

3. BROEDERSCHAP EN THEOLOGISCHE PLAATS. Is broederschap voor ons de laatste plaats? Kan dit alles synoniem zijn met valse nederigheid? Is God ook Liefde binnen mijn broederschap? Ontmoetingen met de Heer vinden plaats in zeer uiteenlopende situaties, momenten en gebeurtenissen. Soms proberen we te bidden en lukt dat niet; andere keren is het de Heer die ons ontmoet en tot ons hart spreekt. Hoe helpt mijn broederschap mij en hoe help ik God te vinden in mensen en in het leven? Is het me duidelijk dat het volgen van het charisma van Broeder Charles een zoektocht naar God is en het aanvaarden van de laatste plaats? De Broederschap, de broeders, niet zozeer de structuren, zijn ofwel een prioriteit in onze tijd en toewijding, ofwel blijft het een prachtige vorm van spirituele aanvulling of zelfhulp.

Bij de Broederschap horen is geen prestatie, maar een geschenk. Ons eraan verbinden betekent ons blijven inzetten voor het werk van de uitbreiding van het Koninkrijk.

We schuwen allemaal etiketten, zowel sociaal als pastoraal; we houden er niet van om door de diocesane geestelijkheid als buitenbeentjes te worden afgeschilderd.

De overtuiging dat we door Jezus geroepen zijn om Hem in anderen te dienen, om van ons leven een verkondiging én een aanklacht te maken, verplicht ons tot consistentie en om niet met twee kaarten te spelen.

Beschouwen we de Broederschap als een extra hulpmiddel binnen het brede scala aan mogelijkheden of diensten voor een serieuze spiritualiteit?

Hoe bezorgd ben ik over de vooruitgang van mijn broederschap en de andere broederschappen?

Waardeer en lees ik de Mail van de Broederschap, het Jesus Caritas-bulletin en de diverse communicatie? Raadpleeg ik, indien mogelijk, de websites van de broederschap online?

Hoeveel tijd besteed ik elke week of maand aan mijn broederschap?

Gebruik ik mijn telefoon regelmatig om te kijken hoe het met anderen gaat?

Ga ik bij hen op bezoek? Laat ik me beminnen als zij ook om me geven?

Beschouw ik mijn lokale studentenvereniging als een klein leengoed, los van andere groepen of studentenverenigingen? Misschien een taifa-koninkrijk (waar niemand zich bemoeit)? Staan we open voor kritiek en vernieuwingen in de geest van het charisma?

Zit ik in mijn broederschap zoals ik in elke andere groep priesters of leken zou kunnen zitten? Waarom? Welke ruimtes kan ik delen?

Twijfel ik om over broederschap te praten binnen de diocesane geestelijkheid, tijdens vergaderingen, bijeenkomsten of vieringen, uit angst om als anders beschouwd te worden, een etiket opgeplakt te krijgen? Waarom "hier ja en daar nee"?

Om gelukkig te zijn, moeten we houden van wie we zijn en wat we hebben,
als een geschenk en liefde van God, als onderdeel van zijn erfgoed.
Dank u wel.

Aurelio SANZ BAEZA